

TO
Mrs Fiona Marshall
Secretary to the Århus Convention Compliance Committee
United Nations Economic Commission for Europe
Environment and Human Settlement Division
Room 332, Palais des Nations
CH-1211 Geneva 10
Switzerland

Re: Decision VI/8d on Convention compliance by Bulgaria referring to communications ACCC/C/2011/58 and ACCC/C/2012/76

Dear Mrs Marshall,

In the light of the open session at Committee's 60th meeting (12-16 March) we would like to provide you with our comments concerning the implementation of Decision VI/8d on Convention compliance by Bulgaria referring to communications ACCC/C/2011/58 and ACCC/C/2012/76

On the first place, as the Government has acknowledged during the open session, no progress was made on the recommendations set out in decision V/9d2 and the proposals for amendments of the Spatial Planning Act, proposed by NGOs. Instead, on 28.12.2017 the Bulgarian Government took a decision¹ to amend the Management plan of Pirin National Park (a type of zoning plan, similar to the General Spatial Plans under the SPA) aiming the expansion of the tourist zones with ski facilities within the park, without carrying out any environmental assessments or screening procedures required under EU directives 92/43/EEC and 2001/42/EEC. Like the orders for adoption of Master Spatial Plans, the decision for amendment of the Management plan is not subject to review procedures according to the Protected Areas Act. This case shows that not just the Municipalities but the Government itself is prone to adopt decisions concerning spatial planning without environmental assessments, having in mind that such decisions are not subject to review procedures by the public concerned.

¹ <http://dv.parliament.bg/DVWeb/showMaterialDV.jsp?idMat=121291>

Balkani Wildlife Society

Reg 5150/1992 in SCC, BULSTAT 831467860
Address: 8, Dragan Tsankov Blvd., 1164 Sofia
Tel/Fax: +359 2 9631470, e-mail: office@balkani.org
<http://www.balkani.org>

On the second place, no progress was made on the recommendations made by the Committee during the intersessional period with respect to its findings on communication ACCC/C/2012/76, concerning appeals under article 60, paragraph 4, of the Administrative Procedure Code of orders for preliminary enforcement. Actually, the court practice of implementing article 60, paragraph 4 of the Administrative Procedure Code is worsening:

1. More and more often the preliminary enforcement is applied to large and environmentally hazardous projects, which were not subject to such preliminary enforcement in the past, such as:
 - The EIA of the National depot for nuclear waste: in 2011 no preliminary enforcement was foreseen to the EIA decision and it was cancelled by the Supreme Administrative Court (SAC) in 2013, but at the end of 2016 the same old EIA report was adopted once again, however, with preliminary enforcement. The preliminary enforcement was held by the court in 2017 (Annex 1), while new request under article 166 (2) of the APC for dismissal of the preliminary enforcement was left without consideration by the court on 13.03.2018.
 - The EIA of Lot 3 of Struma Highway through the Kresna Gorge: in 2008 no preliminary enforcement was foreseen to the EIA decision and it was adopted with an option for a tunnel through the gorge as the most favorable for the environment option. In 2017, however, the new EIA for the same project was adopted with an unacceptable option for the route from NGOs point of view, and therefore MOEW issued the EIA decision with preliminary enforcement to prevent effective access to justice. The preliminary enforcement was held by the court in 2017, whereby the court even cited in its decision not the respective Struma Highway project but the National depot for nuclear waste, i.e. a "copy-paste" error resulting from the unprofessional approach of the judges (see red text in Annex 2). The new request under article 166 (2) of the APC for dismissal of the preliminary enforcement was left without consideration by the court on 13.03.2018.
2. In most recent cases the court applies only the presumption for overriding state and economic interest, instead of balancing the interests, including the assessment they have undertaken of the risk of environmental damage in the light of all the facts and arguments significant to the case, taking into account the particularly important public interest in the protection of the environment and public health, and the need for precaution with respect to preventing environmental harm (see Annex 1 and 2).

3. All this recent court practice is in the light of the decision of the Parliament from 2017 (despite veto of the President) for removal of the second court instance for appeals of large infrastructural projects (see our letter to ACCC from 21.07.2017), connected with energetics and transport (among which is the new Struma Highway project from 2017). All these projects by default are having significant environmental impact. As a result, the new "single court instance" regulation for large infrastructural projects and the vicious application of the preliminary enforcement option effectively reduces the rights of the public to access to justice in environmental matters and already leads to irreversible environmental impacts.

With regard to the above, we consider that further appropriate measures are needed to bring about full compliance with the Convention by Bulgaria.

Yours faithfully,

Andrey Kovatchev,

Member of the Managing Board of Balkani Wildlife Society

Date: 19.03.2018

Annex 1. Ruling of SAC on case 5070/2017

Annex 2. Ruling of SAC on case 1237/2018

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 6208

София, 17.05.2017

**Върховният административен съд на Република България -
Петчленен състав - II колегия, в закрито заседание на десети май в
състав:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

БОЯН МАГДАЛИНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

МИЛКА ПАНЧЕВА

НАТАЛИЯ МАРЧЕВА

ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ

РОСЕН ВАСИЛЕВ

при секретар
на прокурора
от съдията

МИЛКА ПАНЧЕВА

по адм. дело № 5070/2017.

и с участието

изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 229, т0.2 във връзка с чл. 60, ал. 7 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частни жалби от Сдружение „[ЮЛ]“, [населено място], представлявано от председателя на УС – Д. И. И. и от П. П. Т., заместник-председател на Национално движение [ЮЛ], чрез пълномощника му адв. Кашъмов, против определение № 2187 от 21.02.2017 г., постановено по адм. д. № 1344/2017 г. на Върховния административен съд, шесто отделение, с което са отхвърлени като неоснователни жалбите на П. П. Т., заместник-председател на Национално движение [ЮЛ] и на Сдружение „[ЮЛ]“, [населено място], срещу решение № 253 от 22.12.2016 г. на министъра на околната среда и водите, с което на основание чл. 60, ал. 2 във връзка с ал. 1 от АПК е допуснато предварително изпълнение на решение по ОВОС № 7-7/2016 г. на министъра на околната среда и водите, с което се одобрява осъществяването на инвестиционно предложение за „Изграждане на национално хранилище за погребване на ниско и средноактивни радиоактивни отпадъци в многобариерно инженерно повърхностно хранилище – траншеен тип“. Развиват се подробни оплаквания за неправилност на обжалваното определение, като постановено в нарушение на чл. 60, ал. 1 от АПК и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Частните жалбоподатели

претендират да бъде отменено определение № 2187 от 21.02.2017 г. по адм. д. № 1344/2017 г., както и допуснатото от министъра на околната среда и водите предварително изпълнение на решение по ОВОС № 7-7/2016 г. В срока по чл. 232 от АПК са постъпили възражения от ответната страна – министъра на околната среда и водите, чрез гл. юрк. Петьо Петков, със становище за неоснователност на частните жалби.

Върховният административен съд в настоящия петчленен състав, намира, че частните жалби са подадени в срока по чл. 230 от АПК от надлежни страни и при наличие на правен интерес, поради което са процесуално допустими. Разгледани по същество, са неоснователни. С обжалваното определение са отхвърлени като неоснователни жалбите Сдружение „[ЮЛ]“ и на Национално движение [ЮЛ] срещу решение № 253 от 22.12.2016 г. на министъра на околната среда и водите, с което на основание чл. 60, ал. 2 във връзка с ал. 1 от АПК, е допуснато предварително изпълнение на решение по ОВОС № 7-7/2016 г. на министъра на околната среда и водите, с което се одобрява осъществяването на инвестиционно предложение за „Изграждане на национално хранилище за погребване на ниско и средноактивни радиоактивни отпадъци – НХРАО“ по технология за погребване на ниско и средноактивни радиоактивни отпадъци в многобариерно инженерно повърхностно хранилище – траншеен тип“.

Тричленният състав на ВАС е установил, че оспореното решение е законосъобразно, тъй като отговаря на условията за разрешаване предварителното изпълнение на акта по чл. 60, ал. 1 от АПК, а именно в защита на важен държавен и обществен интерес, касаещ изграждане на Национално хранилище за радиоактивни отпадъци, което с Решение на Министерски съвет № 898 от 08.12.2011 г. е определено, като национален обект по смисъла на Закона за държавната собственост и на обект с национално значение по смисъла на Закона за устройство на територията, а също така и определен за стратегически обект за националната сигурност с ПМС № 3/10.01.2013 г. Според съда оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити, в т. ч. и мотиви. Отхвърлени са възраженията на оспорващите, с мотиви, че искането за предварително изпълнение може да се подаде, както след издаването на административния акт, така и преди издаването му, по аргумент от разпоредбите на чл. 60, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Съдът е посочил, по отношение на голяма част от възраженията, че касаят решението по ОВОС, а не предварителното му изпълнение, както и че влошаването на параметрите на здравословна и безопасна жизнена среда, опасността от разпространение на радиацията и радиоактивните отпадъци, не могат да бъдат преодоляни, чрез отмяна на оспореното решение за предварително изпълнение на решението по ОВОС.

Настоящият състав намира обжалваното определение за правилно.

С решението е допуснато предварителното изпълнение на решението по ОВОС на основание чл. 60, ал. 2 от АПК във връзка с ал. 1 от АПК.

Министърът на околната среда и водите е мотивирал решението за допуснато предварително изпълнение на решението по ОВОС с наличието на особено важен обществен интерес, тъй като Националното хранилище за радиоактивни отпадъци (НХРАО) е национален обект и е стратегически обект за националната сигурност, като с РМС № 393/-5.07.2013 г. държавните имоти на площадка Р. са предоставени безвъзмездно на ДП „РАО“ за целите на изграждане на НХРАО. Освен това изграждането на това хранилище има изключително голямо значение за Република България, тъй като то се извършва в съответствие с изискванията на Директива 2011/70/ЕВРАТОМ на Съвета от 19.07.2011 г. за създаване на рамка на Общността за отговорно и безопасно управление на отработеното ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, стандартите по безопасност на Международната агенция за атомна енергия и е залегнало в Актуализираната стратегия на страната за управление на отработеното ядрено гориво и радиоактивни отпадъци до 2030 г., която е приета от МС през септември 2015 г. и е докладвана от Европейската комисия. Административният орган е обосновал предварителното изпълнение на решението на ОВОС и с оглед по-високото ниво на безопасност и защита на околната среда и здравето на хората с изграждането на НХРАО, тъй като се завършва цикъла на управление на радиоактивните отпадъци и се осигурява тяхното безопасно и трайно изолиране от околната среда и човека. Предварителното изпълнение е породено и от факта, че при закъснение или неизпълнение на изграждането на НХРАО може да последва значителна или трудно поправима вреда, тъй като Република България е поела ангажимент пред Европейската комисия за изграждането ѝ в срок, което от своя страна е условие за изпълнение на дейностите по извеждане от експлоатация на блокове 1-4 на [фирма]. Предвид

изложеното министърът на околната среда и водите е приел, че реализирането на инвестиционното предложение е от **съществена важност за успешното осъществяване на извеждане от експлоатация на блокове 1 до 4** на [фирма] и съответно за спазване на ангажимента поет пред Европейската комисия.

Важният държавен интерес би бил засегнат, ако не се допусне предварителното изпълнение на решението по ОВОС, поради това, че **закъснението на реализацията на предложението, би довело до неизпълнение** на поетия към Европейската комисия ангажимент, което ще доведе и до финансови санкции. В същото време **в случай на забавяне се засяга и обществения интерес, тъй като чрез цикълът на управление на радиоактивните отпадъци се цели постигане на по-високо ниво на безопасност и защита на здравето** на населението и околната среда чрез ефективно минимизиране на радиоактивни отпадъци.

Съгласно чл. 60, ал. 1 от АПК в административния акт се включва разпореждане за предварителното му изпълнение, когато това се налага за да се осигури животът или здравето на гражданите, в защита на особено важни държавни или обществени интереси или ако от закъснението на изпълнението могат да настъпят значителни или трудно поправими вреди. Разпореждането може да е част от административния акт, но може да бъде постановено и след издаването на акта, с друг акт, какъвто е в случая, съгласно чл. 60, ал. 2 от АПК.

Въз основа на установените правнорелевантни факти, правилни са изводите на съда, че оспореното решение № 253/22.12.2016 г. на министъра на околната среда и водите, с което е допуснато предварителното изпълнение на решение по ОВОС № 7-7/2016 г., е законосъобразно, тъй като отговаря на условията, визирани в чл. 60, ал. 1 от АПК. Конкретната хипотеза за допускането му е в защита на особено важни държавни и обществени интереси, свързани за изграждането на национален обект, който освен всичко друго е обявен и за стратегически обект за националната сигурност, изграждането му е в унисон с Директива 2011/70/ЕВРАТОМ на Съвета от 19.07.2011 г., както и в съответствие със стандартите по безопасност на МААЕ и е част от приета от МС Актуализирана стратегия на страната за управление на отработеното ядрено гориво и радиоактивни отпадъци до 2030 г., и Република България е поела ангажимент за реализацията му пред Европейската комисия в

определен срок. Настоящата инстанция споделя изцяло изводите на съда, че в случая предварителното изпълнение отговаря на това условие на закона, в защита на особено важен и обществен интерес, поради особената важност на това хранилище, за изпълнение на ангажиментите, които страната ни е поела като страна членка на Европейския съюз и с поставените от Европейската комисия изисквания за изпълнение на дейностите по извеждане от експлоатация на блок 1-4 от [фирма], за изграждането на обект с национално значение и обезпечаване на националната сигурност на Република България, за спазване на изискванията на Общността за отговорно и безопасно управление на отработеното ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, както и стандартите на МААЕ, а освен изложеното и за защитата на здравето на населението и опазване на околната среда, чрез минимизиране на радиоактивните отпадъци. Всички тези фактори, които несъмнено подлежат на оспорване, обуславят обществения и държавен интерес от предварителното изпълнение на издаденото решение по ОВОС, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК, като не без значение е да се добави, че с оспорения пред настоящата инстанция административен акт се цели и осигуряване на здравето на гражданите и обезпечаване настъпването на значителни или трудно поправими вреди, в случай на закъснението на изпълнението на изграждането на хранилището. В производството по допускането му, както органа, така и съдът, правилно са обсъждали данните, относими към наличието на важен държавен и обществен интерес, като предпоставка за това, без да анализира данните за спазване на процедурата и материалния закон по издаване на решението по ОВОС, като неотнормирани към предварителното изпълнение.

Поради това правилно съдът е отхвърлил възраженията на жалбоподателите, свързани с нарушаването на процедурата и на материалния закон по издаване на решението по ОВОС, тъй като нарушения, ако действително има такива, са предмет на установяване в производството по оспорване на законността му пред съда, което е предмет на адм. д. № 1343/2017 г. на Върховния административен съд, но не и по жалбата срещу допуснатото предварително изпълнение. Оплакването за липса на мотиви относно спазването на формата и реквизитите на решение № 253/22.12.2016 г. на министъра на околната среда и водите, са също неоснователни. Съдът е приел, че решението е законосъобразно, от което следва, че същият е извършил контрол върху

него, относно спазването на формата и останалите изисквания на чл. 59, ал. 2, т. 1-8 от АПК, на процедурата по издаването му, както и дали същият съответства на материалния закон. Без основания са и оплакванията, че допуснатото предварително изпълнение е следвало да бъде част от цялостната процедура на решението по ОВОС, като в този смисъл са изтъкнати възражения, че не е докладвано пред ВЕЕС при предоставяне на административната преписка по издаването на решението по ОВОС. Както бе посочено и по-горе, предварителното изпълнение се допуска при издаден административен акт, едновременно с издаването му или отделно, след като е издаден, като правото на преценка принадлежи на органа. Жалбоподателите имат правна възможност да оспорват актовете на министерството, свързани с оценка въздействието върху околната среда по нормите на Орхудската конвенция, но те не са "заинтересовани лица" по смисъла на чл.61 АПК, на които да се съобщава акта. Представеното по делото писмо от 28.02.2011 г. на министерство на здравеопазването не може да се приеме, като противопоставимо на посочените от административния орган държавни и обществени интереси, тъй като не е относимо към издаването на настоящото решение по ОВОС, още по – малко към решението за предварителното му изпълнение по аргументи, които са изложени по-горе в настоящото решение. Освен изложените съображения следва да се отбележи, че административният орган носи отговорност за своите действия във връзка с допуснатото предварително изпълнение, което предполага и приложение на ЗОДОВ, в случай на евентуална отмяна на оспореното Решение № 7-7/2016 г., чиято законосъобразност е предмет на съдебен контрол в друго производство. По изложените съображения процесните частни жалби се явяват неоснователни, а обжалваното определение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила. Водим от горното и на основание чл. 60, ал. 7 от АПК, Върховният административен съд, петчленен състав на втора колегия,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 2187 от 21.02.2017 г., постановено по адм. д. № 1344/2017 г. на тричленен състав на Върховен административен

съд,

шесто

отделение.

Определението не подлежи на обжалване.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1766

София, 08.02.2018

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в закрито заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

МИЛКА ПАНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:

НАТАЛИЯ МАРЧЕВА

ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ

МАРИЕТА МИЛЕВА

ТОДОР ТОДОРОВ

при секретар
на прокурора
от съдията

МАРИЕТА МИЛЕВА

по адм. дело № 1237/2018.

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частни жалби на сдружение [ЮЛ], [населено място], на Д. В.

В. и на Д. Г. Д. против определение от 29.11.2017 г. по адм. дело № 13132/2017 г. на Върховния административен съд, шесто отделение, в частта, в която са отхвърлени жалбите на сдружението и на физическите лица против разпореждане от 19.10.2017 г. на министъра на околната среда и водите, с което на основание чл. 60, ал. 4 АПК е допуснато предварително изпълнение на решение № 3-3/ 19.10.2017 г. на същия административен орган, с което е одобрено осъществяването на инвестиционно предложение „Подобряване на трасето на Лот 3.2 на **автомагистрала „Струма“ по източен вариант Г 10.50**“, с възложител Агенция [фирма]. Жалбоподателят Д. поддържа, че определението е постановено в противоречие с материалния закон, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и е необосновано, без да излага конкретни съображения. Моли да бъде обявено за нищожно, евентуално обезсилено или евентуално отменено.

Жалбоподателите сдружение [ЮЛ] и Д. В. поддържат, че определението е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон, тъй като тежестта на доказване е неправилно разпределена и са нарушени чл. 6, чл. 8 и чл. 13 от Конвенцията

за защита на правата на човека и основните свободи. На стр. 6-10 от жалбата излагат съображения за неблагоприятното засягане на човешкото здраве и други фактори от решението, с което е одобрено изграждане на **Национално хранилище за отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци**. Молят определението да бъде отменено и жалбата против разпореждането за предварително изпълнение – уважена, като делото се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание. Молят на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България съдебният състав да сезира Конституционния съд за „преценка съобразността на чл. 60, ал.1 АПК с чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Ответникът – министърът на околната среда и водите оспорва частната жалба на Д.. По останалите частни жалби не изразява становище. Като взе предвид изложеното в частните жалби и данните по делото настоящият петчленен състав на Върховния административен съд, констатира следното:

Частните жалби са допустими. Същите са подадени в срока по чл. 230 АПК, против съдебен акт, който в тази част подлежи на оспорване и от страни, за които съдебният акт е неблагоприятен. С оглед подробните становища на страните, изразени писмено, касационният характер на производството и по аргумент от изричния текст на чл. 60, ал. 4 АПК, според който жалбите против разпорежданията, с които е допуснато предварително изпълнение на административен акт се разглеждат и от първата инстанция в закрито заседание, настоящият петчленен състав намира, че не се налага разглеждане на делото в открито съдебно заседание и исканията на жалбоподателите В. и на сдружение [ЮЛ] в този смисъл са неоснователни.

Разгледани по същество, частните жалби са неоснователни.

Доводът на жалбоподателя Д. за нищожност на определението на тричленния състав на Върховния административен съд, шесто отделение, в оспорената част, е неоснователен. Съдебният акт в тази част отговаря на всички изисквания за валидност – същият е постановен от съдебен орган, функциониращ в надлежен състав, издаден е в съдебно производство по оспорване на административен акт, в състав от един трима съдии съгласно нормата на чл. 165 АПК. Определението е изготвено в писмена форма, с всички необходими реквизити и е подписано от членовете на съдебния състав. Същото е постановено от родово компетентен съд в рамките на правораздавателната власт на съда съгласно чл. 132, ал.2, т. 2 АПК. Поради това настоящата инстанция приема, че определението на тричленния състав в оспорената част не разкрива пороци, свързани с овластяването на съда да

разрешава правни спорове, с формирането на състава, формата на съдебния акт и с изразената воля, поради което не е нищожно.

Доводът на Д. за недопустимост на оспорения съдебен акт също е неоснователен, тъй като производството пред тричленния състав на Върховния административен съд е образувано по жалби, подадени в срок, от лица с правен интерес против подлежащ на оспорване административен акт (чл. 60, ал. 4 АПК).

Останалите възражения на частните жалбоподатели също са неоснователни. Правилно тричленният състав на Върховния административен съд приема, че не са налице основания за отмяна на разпореждането, с което министърът на околната среда и водите допуска предварително изпълнение на свое решение № 3-3/ 19.10.2017 г., с което е одобрено осъществяването на инвестиционно предложение „Подобряване на трасето на Лот 3.2 на автомагистрала „Струма“ по източен вариант Г 10.50“, с възложител Агенция [фирма]. Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 административният орган може да постанови разпореждане за предварително изпълнение на административен акт, когато това се налага, за да се осигури животът или здравето на гражданите, в защита на особено важни държавни или обществени интереси или ако от закъснението на изпълнението могат да настъпят значителни вреди. В случая правилно тричленният състав приема, че изброените предпоставки са изпълнени и с оглед съображенията на органа, мотивирали допуснатото предварително изпълнение, достига до законосъобразния извод, че **предварителното изпълнение се налага в защита на особено важни държавни и обществени интереси.** Аргументирано е преценено, че **обсъжданият участък от магистрала „Струма“ има изключително значение за интегрирането на националната транспортна инфраструктура в европейската транспортна мрежа.** Отчетени са характеристиките на пътната артерия като средство за връзка между плавателния път на река Дунав и Егейско море, транспортната натовареност на този пътен участък, обстоятелството, че с изграждането на трасето приключва строителството на цялата магистрала, както и поетите от Република България международни ангажименти във връзка със сроковете за строителство. На тази база законосъобразно е отчетен **балансът между обществения и частния интерес,** като е взето предвид, че жалбоподателите не установяват възможно настъпване на значителни или трудно поправи вреди, свързани с предварителното изпълнение, както и обстоятелството, че **своевременното изграждане на последния участък от автомагистрала „Струма“ ще се отрази благоприятно на националната транспортна**

инфраструктура, ще облекчи натоварения автомобилен трафик в района, ще подобри възможностите за връзка в посока север- юг и ще създаде условия за по- бързо и безопасно пътуване.

Възраженията на частните жалбоподатели сдружение [ЮЛ] и на Д. В., че тежестта на доказване е неправилно разпределена, също са неоснователни. Тричленният състав законосъобразно приема, че след като предпоставките по чл. 60, ал.1 АПК за допускане на предварително изпълнение са установени от административния орган, то в тежест на жалбоподателите е да докажат, че от предварителното изпълнение биха могли да настъпят значителни или трудно поправими вреди. Този извод следва от разпоредбата на чл. 170 АПК и от общия принцип на чл. 154, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения. В случая доказателства за възможни сериозни негативни последици от предварителното изпълнение не са ангажирани от жалбоподателите, въпреки твърденията в този смисъл.

Доводите за нарушение на чл. 6, § 1, на чл. 8 и на чл. 13 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, също са неоснователни. Текстът на чл. 6, §1 от конвенцията предвижда, че всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения има право на справедлив процес. В случая това право е гарантирано и осъществено съобразно действащите процесуални норми на вътрешното законодателство. Разпоредбата на чл. 13 от конвенцията също не е нарушена, тъй като са осигурени ефективни правни средства за защита - разпореждането за допускане на предварително изпълнение подлежи на съдебен контрол и всички доводи и възражения на страните са разгледани от съд, в производство пред две съдебни инстанции. Нормата на чл. 8 от конвенцията се отнася за правото на личен и семеен живот, поради което е извън предмета на настоящото производство. Останалите съображения на жалбоподателите В. и на сдружение „За земята- достъп до правосъдие“, свързани с изграждането на **Национално хранилище за отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци** са извън предмета на настоящото производство и не следва да бъдат обсъждани. Поради всичко изложено настоящата инстанция приема, че не са налице основания за отмяна на определението в оспорената част. Същото е постановено в съответствие с материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Искането на жалбоподателите сдружение „За земята- достъп до правосъдие“ и Д. В. за сезиране на Конституционния съд по реда на чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България за „преценка съобразността на чл. 60,

ал.1 АПК с чл. 6, § 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи“ е неоснователно. Първата норма е с процесуален характер и е свързана с правомощия на административния орган, а нормите на конвенцията се материалноправни и засягат човешки права и свободи. Отделен и въпросът доколко разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията може да бъде приложена по отношение на международни актове. С оглед изложеното искането следва да се отхвърли.

По тези съображения Върховният административен съд, петчленен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение от 29.11.2017 г. по адм. дело № 13132/2017 г. на Върховния административен съд, шесто отделение, в частта, в която са отхвърлени жалбите на сдружение „За земята- достъп до правосъдие“, Д. В. В. и на Д. Г. Д. против разпореждане от 19.10.2017 г. на министъра на околната среда и водите, с което на основание чл. 60, ал. 4 АПК е допуснато предварително изпълнение на решение № 3-3/ 19.10.2017 г. на същия административен орган, с което е одобрено осъществяването на инвестиционно предложение „Подобряване на трасето на Лот 3.2 на автомагистрала „Струма“ по източен вариант Г 10.50“, с възложител Агенция [фирма].

ОТХВЪРЛЯ искането на сдружение [ЮЛ] и на Д. В. В. за сезиране на Конституционния съд за „преценка съобразността на чл. 60, ал.1 АПК с чл. 6, § 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи“. Определението е окончателно.